

Naptollú madár csak énekelj...

Szűcs Imre

Tűz a homok tűz vagy te és az vagyok én is
mámmoros naptollú madár
hullt le ránk izzó fénypillákkal
vágycat borzolni
vagy meghalni tán
az első harcban
az első dalban
mely vérünkbe fészkelte.
Nem tudni
szívós küzdelemmel mégis
szűk helyen most odabenn
döndülő dobajjal
kilobbant valami
és cseppfolyós aranyként partok között
parázslék máris
mindent föléget
minden egykori és egyszer voltat szétvet
fénye vakít
szikrázón átalakít
tűz a homok tűz vagy te és
láng vagyok én is
fényből szőtt szép kedvesem
és ha netán
tettre mozduló kezéd
utolsó tajtékot vet
a túlcsoorduló nyárra
akkor is
maradj velem ó maradj velem
mert nézd
széles az ég
síkosan feszül felettünk

s alatta naptollú madár szól
néked és nekem
tág ölü
táruló réteken
ahova apró gyöngeségeket
és könnyű kis vétkeket járunk majd
temetni s eltemetni
fényben és sötétben
szomorúság nélkül.

Novi Sad, 1962.

Számvetés

Szűcs Imre

a tiéd volt az a nap
és az enyém is egy kicsit
de a csurránó fény tébolyult
egyhangúságában elvesztettük
ahogy elvesztjük a kulcsokat
ahogy elolvad a hó
vagy feledjük a barátokat
és nem tudni
homlokunk sima csöndjéből
mikor tör majd vissza
ereinkbe kergetőzni
nem tudni
mert a dermedten csörrenő
roskatag ég alatt
iromba iszonyat
csomóz minden
hajnalt...